

Передмова

Щоразу, питаючи читачок, який би курс чи лекцію вони хотіли послухати: про Париж і парижанок, про мистецтво жити чи про чарівний пендель для творчості — найбухливішу реакцію у вигляді оплесків і заохочень я отримую на стьобне «Як виходити заміж стільки разів, скільки хочете». Те саме з постами в соцмережах: коли пишу, що востаннє вдало вийшла заміж у тридцять сім із двома готовими дітьми і нічо, проканалю, тож варто всім, кого задовбали питання родини «ну що, коли ти там, тобі ж уже скоро тридцять?!», послати стурбованих родичів подалі на хутір Михайлівський, — тисячі лайків і коментів. Наболіло, нагризло, дістало. То, може, настав час узяти й написати щось трохи більше за пост?.. Таку собі веселу інструкцію, що не претендує на почесне місце у вашій бібліотеці, але її можна кинути в сумку й, прочитавши, передати подрузі чи без жалю залишити десь у букросингу, збавивши за читанням

час у літаку чи потязі. Не соромтеся — я в принципі дівчина без претензій. (Чого і вам бажаю — життя стає легшим).

Кажу одразу: я не психологиня і не суперкоучка, не ведіческа́я жєнщїна і не колишня порноакторка, яка вам розкаже, де й за чим прокачати сексуальну енергію з торсіонними полями в кільцях жіночої сили під час глибокого мінету. (От ви зараз ржете, а я знаю не одну кобіту, яка занесла грошенят майже всім переліченим гуриням). Я — понура істота, яка пише книжки й музику і любить сміятися з себе. (За це ви мене любите). У мене метр шістдесят зросту, тонке волосся, нормальні природні риси обличчя й звичайна статура — коротше, все те, що в нашому балуваному народі називається «ні кожи, ні рожи». Коса не товста і не до пояса, ніс кирпатий, очі сяють рідко

Ірєна звичайна

*зріст 160
волосся тонке*

(тільки від хорошої публіки, хорошого алкоголю і смачної їжі). Коротше, ні разу не фея й не німфа, як то зараз модно. А, і ще одне — я ненавиджу весь оцей хвальбоний «пазітів». І «тудяжок» не люблю. І показних феміністок. Словом, жах, а не людина. Тож якщо ви почуваетесь десь так само — купіть цю книжку.

Якщо я ще не казала, то заміж я виходила тричі. Це лише офіційно. Бо кілька серйозних разів це було цілком легітимне життя в громадянському шлюбі, а ще незліченна кількість — різної інтенсивності романи, трагедії й інтриги, сліди яких ви могли спостерігати в моїх книжках чи піснях гурту QARPA.

Висновок з усього цього один: якщо вийшло у мене — вийде і у вас.

Спробуємо, певно, розбити нашу інструкцію на подобу розділів. Щоби вам читати не мемуари балерини і не потік свідомості, а те, що для вас актуально на теперішній момент. Пишучи ці тексти, я наводитиму приклади з життя реальних людей і думатиму про реальних жінок, яким би це все стало у пригоді. Бо я чесно не до

кінця розумію, як так сталося, що на світі є бісова купа самотніх людей. І вони часто (і з обох боків) бувають гарними, розумними, повноцінними й реалізованими. Просто чомусь не знаходять одне одного, і все.

Ну а ще, як не дивно, за статистикою одружені люди щасливіші за самотніх, розлучених чи сепарованих. Довше живуть, більше заробляють на душу населення, легше виховують дітей. Єдине уточнення — ці люди *щасливо* одружені. І на питання «хто твій найкращий друг» упевнено відповідають «мій чоловік». (Чи «моя дружина», якщо людина — чоловік чи частина пари ЛГБТ. Книжка підходить для всіх, і слово «чоловік», «партнер» чи «обранець» пропоную трактувати вільно). Коротше, у всіх інших випадках маємо індульгенцію на розлучення і «спробуй ще».

Розділ 1.

УВІМКНІТЬ УЯВУ І КОНКРЕТИКУ

Щоразу, коли знайомі дівчата скаржаться мені на самотність, я уточнюю: а сама-то ти знаєш, який тобі потрібен мужик?.. І починається: «Ну-у... щоб нормальний був. Не урод. Не тупий... Не знаю! Все одно його нема! Я така самотня, така нещасна!» Я беру себе в руки і не роблю фейспалм. А тоді вкотре починаю терпляче пояснювати, що якщо вона сама не знає, який мужик їй потрібен, то Всесвіт і поготів не здогадається. І запит у цю божественну картотеку треба подавати максимально чіткий:

зріст, вік, професія, колір очей, характер, ставлення до грошей, ставлення до твоїх (чи ваших майбутніх) дітей, вміє користуватися дрилем чи ні, їсти сам зварить чи ні, веселий чи зануда, подорожує з екстримом чи любить валятися на березі з вудкою в одній руці і з шахами в іншій, любить собак чи котів зрештою...

Я так собі не одну, пардон, собаку загадала. І собаки дісталися мені цілком безкоштовно — шарпейку Карму знайшла, а Наю подарували. З мужиками це працює десь так само (тихо-тихо, собак я люблю більше за людей, тож така аналогія швидше на користь останніх, аніж для їх знецінення).

Приклади наведу трохи нижче, а поки закарбуйте собі правило:

треба дуже чітко уявляти, який вам потрібен мужик.

Щоби не дісталось вам чорті-шо. Наприклад, загадали інженера з блакитними очима і білою машиною — то й дістанеться вам товстий лисий жлоб на «ланосі» з дипломом політеху, який йому ніколи не знадоблявся, бо він «держит лоткі на базарі». А так-то да: очі блакитні, машина біла. Зрозуміли, про що я? Ну, фільм* про дияволицю і чувака, що гнався за своєю коханою через купу інкарнацій, стаючи то розумним хлюпиком, то амбалом із маленькою піською, то плаксивим романтиком,

* «Засліплений бажанням» (англ. «Bedazzled», 2000) — комедійний фільм Гарольда Раміса. — *Тут і далі примітки авторки.*

бо ніяк не міг задати всі параметри, ви бачили. Робіть, значить, висновки. І пам'ятайте: підступне Чорті-Шо особливо легко чіпляється до нас під впливом хору мам і бабусь, які завивають про си- ницю в жмені.

А тепер — приклади з життя бабусі Карпи.

Коли мене психологічно втомив юний мрійник Вова (він був освічений, красивий, тонкий естет із добрим смаком і геть непристосований до жит- тя), я загадала собі матьорого мужика. Умовно- го «пацанчика з майданчика», брутального, щоб у войнушки грався (справжня війна тоді ще не по- чалася). І дуже швидко знайшла такого — квадрат- ного біатлоніста Пашу в светрі НАТО, з кількома контузіями і складом напівлегальної зброї в гара- жі. Коли цей чувак вперше робив мені кунілінгус (тобто він в принципі робив його вперше в житті), то просив нікому не розказувати. Ну типу пацани не поймуть.

Паша навчив мене стріляти і не боявся драз- нити сепарів у Донецьку, коли там тільки почи- налося захоплення ОДА. Мені, дурі на підборах, видавалося страшенно романтичним оце-от ка- тання з «калашніковими» і крики «Слава Україні» й без того заляканим ментам. Паша не боявся

наметів і несприятливих погодних умов. Він міг дві доби їхати за кермом і не нив. Зворотна сторона медалі: Паша був диким жлобом. Щойно пронюхав, що я вмію готувати, як закінчилися наші рестіки. Зрозумів, що я люблю намети, — «так давай і жити будемо на березі два тижні, який готель, який душ — це ж дорого!». Ну і ще він жорстоко повівся з моїми дітьми. А це вже точно одноразова акція — Паша канув у небуття.

Поки я терпіла Пашу ті останні тижні на албанському узбережжі, він час від часу нагадував, що в нас із собою три кілограми тротилу й перепитував, чи точно я його не кину, коли ми повернемося додому. Тоді я молила Всесвіт про одне: щоби послав мені наступного мужика не жлоба, а такого, з яким я спатиму в дорогих готелях, смакуватиму каву на терасі, лежатиму в пінній ванні, їстиму в хороших ресторанах і питиму вишукане вино. Такого пошли мені, Всесвіте, мужика, щоби смак у нього був, просила я, і щоби він мене одягав, а не я його (як було в процесі трансформації гопніка Паші). І Всесвіт мене почув. Не минуло й пів року після того, як Паша віджав у мене бабки, які перед тим милостиво вкладав у ремонт моєї машини (машину я продала, а гроші віддала добробатам — на той